

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **S.S.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2010, čj. CPR-214146-2/ČJ-2010-9CPR-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 7.10.2010, čj. CPPH-21062/ČJ-2010-04003. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 3 roky. Nebude-li postupováno dle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila se podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území ČR do 30-ti dnů ode dne ukončení zajištění. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, pokud by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. Žalovaný se otázkou existence rodinného soukromého života

žalobce na území České republiky nezabýval dostatečně. Žalobce má na území České republiky manželku, která má oprávnění k pobytu a legálně tady pracuje. Žalobce sdílí s manželkou společnou domácnost. Vzhledem k uvedenému vyhoštění žalobce by nepochybně vedlo k zásadnímu narušení manželského vztahu a vedlo by k nepřiměřenému zásahu do rodinného života cizince.

Žalovaný nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný, vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce žije ve společné domácnosti se svou manželkou, žalovaný nepostupoval v souladu s zásadou potřebné proporcionality ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když uložil nepřiměřeně přísnou sankci v podobě správního vyhoštění spojeného s zákazem vstupu na území po dobu tří let vycestování.

Za závažnou újmu se dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považuje i situace, kdy by vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, v tomto případě konkrétně článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na soukromý a rodinný život. Žalobce žije na území České republiky ve společné domácnosti se svou manželkou, která zde legálně pobývá na základě povolení dlouhodobého pobytu. Vzhledem k výše uvedenému tedy vycestování účastníka není možné neboť, zde hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a za nepřiměřený zásah do soukromého života.

V rámci písemného vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitku týkající se zásahu do soukromého rodinného života, a odkázal na protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 6.10. 2010, kde žalobce uvedl, že s manželkou žijí každý zvlášť a každý má ze zaměstnání; na otázku, zda existují překážky, které by mu mohly znemožnit vycestování z území České republiky, uvedl, že žádné nejsou, ale nechce se vrátit do Mongolska. Z uvedeného je zřejmé, dle názoru žalovaného, s manželkou soukromý život rodinného typu nevedou a proto neshledal žádnou skutečnost, která by měla nasvědčovat tomu, že odloučení těchto osob by představovalo vážný zásah do jejich údajného vztahu. K námitce vztahující se k porušení článku 8 Úmluvy žalovaný uvedl, že v postupu správního orgánu prvního stupně, který zkoumal možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neshledal žádná pochybení. Žalobce opakovaně porušoval zákonná ustanovení České republiky a to od roku 2005, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nerespektoval. Nalézací správní orgán v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou poškozeny nepřiměřeně rodinné vztahy a soukromý život. Tomuto konstatování svědčí fakt, že každý z manželů bydlí na jiné adrese a jejich společné dítě žije mimo území České republiky, proto dle názoru žalovaného není pravdou v žalobě několikrát uváděna skutečnost, že mají společnou domácnost. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce repliku k vyjádření žalovaného nepodal.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tímto postupem obě strany sporu vyslovily souhlas.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu tyto podstatné skutečnosti: Žalobce dne 6.9. 2003 přicestoval s platným cestovním dokladem a vízem k pobytu za účelem

zaměstnání s platností od 16.5. 2003 do 29.2. 2004. Dne 25.5. 2004 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Toto řízení bylo ukončeno odmítnutím kasační stížnosti pro nepřipustnost, s nabytím právní moci dne 5.9. 2005. Poslední výjezdní vízum bylo žalobci uděleno do 21.6. 2006. Žalobce výjezdní vízum nerespektoval a dne 5.10. 2010 byl kontrolován policejní hlídkou, kdy nebyl schopen prokázat svou totožnost. Následným šetřením bylo zjištěno, že platnost cestovního dokladu žalobce skončila dne 18.11.2007. Na základě této skutečnosti bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o námitku žalobce uvedenou v žalobě (jakož i v odvolání), že stanovená doba, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky republiky v délce tří let je nepřiměřeně tvrdým správním opatřením vzhledem k závažnosti jednání, kterého se dopustil, s touto námitkou se přezkoumatelným způsobem vypořádal žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky od 21.6. 2006 do 5.10. 2010 vědomě neoprávněně. Ani poté, co mu uplynula doba platnosti jeho cestovních dokladů neučinil žádné opatření pro legalizaci svého pobytu na území České republiky. Tyto skutečnosti žalobce potvrdil v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 6.10. 2010. Soud proto konstatuje, že samotný fakt, že žalobce pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně, lze považovat za porušení veřejného zájmu. Délka tohoto vědomého porušování právních předpisů plně odůvodňuje stanovenou dobu po kterou cizinci není umožněn vstup na území.

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, které spatřuje v tom, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ohledně jeho tvrzeného vztahu k manželce, s kterou, jak tvrdí až v žalobě, vede společnou domácnost a tvrdí, že v důsledku toho představuje rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a porušení čl. 8 Úmluvy.

Ze spisu vyplývá, že žalobce ve svém vyjádření zaznamenaném v protokolu ze dne 6.10.2010, který byl s žalobcem veden za přítomnosti tlumočnicka, byl žalobce předně řádně poučen o svých právech i povinnostech, např. označit na podporu svých tvrzení důkazy, uvedl, že poučení porozuměl a byl seznámen s podklady, z nichž správní orgán I. stupně vycházel a netrval na přítomnosti právního zástupce nebo zmocněnce. Na otázky následně kladené odpovídal žalobce krátce a jednoznačně, z žádných jeho odpovědí nevyplývá, že by nepochopil obsah dotazu. Na otázku, na jaké adrese nebo u koho se zdržuje, popř. kde pobývá na území v současné době, odpověděl, že bydlí přímo v areálu tržnice S., P. 4,. Na dotaz kolik, jakým způsobem a komu platí za ubytování uvedl, že za ubytování platí 3500,- Kč. Na konkrétní dotaz, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně někoho z rodiny a jaké vazby to jsou, uvedl, že má zde svou sestru, která bude odjíždět do Mongolska, dále, že má na území manželku jejíž jméno nechtěl sdělovat, (poté v průběhu rozhovoru jej uvedl) a žijí „každý zvlášť, každý má své zaměstnání“. Na dotaz, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, popř. ČR, nebo s takovým občanem žije ve společné domácnosti, uvedl: „Nemám zde nikoho z těchto osob. Ani žádné děti. Nikoho nevyživuji.“ K dotazu na další vazby v ČR, popř. závazky vyživovací povinnost, uvedl, že „Manželka má své zaměstnání a peníze“. Nepožadoval ani vyzkoušet žádnou osobu zdržující se na území ČR, potvrdil, že žádný důvod či překážka vycestování není. V závěru pohovoru uvedl, že vypověděl vše po pravdě a nic nezamlčel, žádné změny nebo doplnění protokolu nepožadoval.

V odvolání proti rozhodnutí I. stupně podaném prostřednictvím zástupce, žalobce ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života pouze uvedl, „že má v České republice manželku, která má povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, jeho vyhoštění v nejvyšší zákonné délce 3 let, jím tak značně zasáhne do společného života.“

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil v zjišťování skutkového stavu ohledně možného zásahu do rodinného a soukromého života. Žalobce, ač byl v průběhu řízení před orgánem I. stupně při pohovoru s ním vedeném výslovně dotazován na případné soužití na území s jinými osobami a vztahy k nim, na vazby, které na tomto území má či na skutečnosti bránící vycestování přímo popřel, že by s jakoukoli osobou žil či měl jakoukoli bližší vazbu, pokud jde o způsob bydlení, uvedl, že on žije v tržnici S., náklady za své bydlení platí sám, manželka žije odděleně. Nechtěl ani vyrozumět žádnou osobu o svém zajištění, které bylo současně realizováno. Z žádné jeho odpovědi neplyne, že by se obsahem mýjela s otázkou, že by žalobce nerozuměl dotazu či některému z užitých termínů. Jestliže se jej správní orgán I. stupně ptal na příbuzenské vazby, popř. rodinné vazby, na to, kde bydlí popř. s kým, na případné vedení společné domácnosti s občanem ČR či Evropské unie a pod., a žalobce takové vztahy popřel (či zapřel), hodnotí soud jeho tvrzení o uvedené až v žalobě o vedení společné domácnosti s manželkou za účelové.

Žalobce měl možnost dovolávat se svého, následně až v odvolání tvrzeného „společného života“ již v řízení v I. stupni, kde však jakékoli vazby popřel. I pokud by nepochopil v době konání pohovoru význam tvrzeného soužití s manželkou, pokud takové soužití a vedení společné domácnosti trvalo, jak následně v žalobě tvrdí, nebyl žádný důvod k tomu, aby ohledně dotazu na bydlení neuvedl s kým bydlí a kde, popř. aby při existenci tvrzeného citového vztahu, požádal o vyrozumění této osoby o svém zajištění. Přitom byl před zahájením pohovoru poučen a v závěru potvrdil, že nic nezamlčel.

V odvolání sice žalobce tvrdil, že vyhoštění bude zásahem do „společného života“ vedeného s manželkou nic konkrétního a bližšího ohledně citového vztahu vedení společné domácnosti však neuvedl, nenavrhl žádný důkaz pro oporu svého tvrzení, tím méně je doložil. Soud neshledal postup žalovaného vadným; existence vztahu k manželce byla skutečností nově obecně tvrzenou žalobcem až v odvolání, navíc v rozporu s jeho dosavadním tvrzením. ze všech uvedených podkladů nacházejících se v správním spise. podle názoru soudu neosvědčilo existenci dlouhodobého faktického trvalého rodinného vztahu.

Soud proto namítanou vadu v postupu žalovaného neshledal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, když uložení správního vyhoštění žalobci v daném případě podle soudu nemohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobcem nově tvrzená skutečnost – existence rodinného vztahu s manželkou a vedení společné domácnosti s manželkou - nebyla ani potvrzena.

Z téhož důvodu nedošlo ani k porušení ust. čl. 8 Úmluvy popř. čl. 10 odst. 2 Listiny. Uložené správní vyhoštění nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, pakliže tvrzený vztah nenaplnuje obsah uvedených pojmů.

Námítku vztahující se k zásahu do rodinného a soukromého života soud neshledal důvodnou. V protokolu o jednání účastníka řízení žalobce sám uvedl, že s manželkou žijí odděleně - „žijeme každý zvlášť, každý má své zaměstnání.“. V rozhovoru dne 6.10.2010 k otázce týkající se vyživovaných osob nebo osob o které pečuje uvedl, že „Manželka má své zaměstnání a své peníze“. Aby se mohlo jednat o zásah do soukromého a rodinného života muselo by jít o vztah aktivní, dlouhodobý a intenzivní, což v projednávaném případě, dle výpovědi samotného žalobce není splněno. V řízení (zejména z rozhovoru s žalobcem) nevyplývaly žádné skutečnosti, z kterých by bylo možno dovodit onu zákonem požadovanou intenzitu a dlouhodobost rodinného či tomu obdobného vztahu charakterizovanou citovou angažovaností a nejčastěji vedením společné domácnosti. Ze skutkových podkladů nevyplýnul citový vztah k manželce, společné bydlení žalobce přímo popřel, vedení společné domácnosti charakterizované společným uhrazováním životních potřeb nebylo v průběhu řízení ani tvrzeno natož dokládáno.

Pokud společné soužití s manželkou žalobce uváděl prvně až v odvolání, přičemž mu nic nebránilo aby, pokud je toto tvrzení pravdivé, uvést to v rámci protokolu, žalovaný, dle názoru soudu, takové tvrzení oprávněně vyhodnotil jako účelové. Pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života nedostatečně zjištěný skutkový stav soud, jak bylo výše uvedeno, jej neshledal. Okolnosti soukromého a rodinného života popsal sám žalobce v protokolu, a jeho vyjádření bylo žalovaným vyhodnoceno správně.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl, než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů s tímto řízením spojených a žalovanému žádné náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmíněk uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 27. července 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu